

*Човекој којшто е способен да биде христијанин љубејќи ги
оние што не го љубат него, способен е и во нешто друго да
биде христијанин - имено, да ги носи раниите Исусови, невино
да сѝрада... / Свети Јован Шангајски*

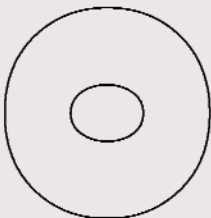
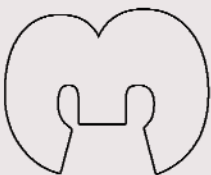
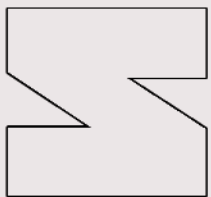
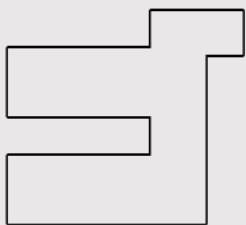
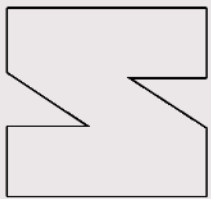
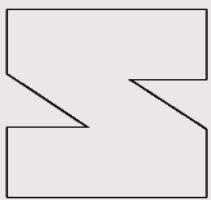
Позиција на сила?

Како етнос со сè уште непризнаена држава, недефинирано име, неизвесна иднина, македонскиот народ постои по себе, но не и за другите, коишто во повеќето прилики не го препознаваат како самосвоен и идентификуван со самиот себеси. Албанците инсистираат дека сме Словени, Грците дека сме Грци, Србите и Бугарите исто. Но тоа е од страна на оние со коишто сме во непосреден допир. Зошто им е на Романците (или на Хрватите) лесно да не сфатат? Затоа што, бидејќи се доволно далеку, се идентификуваат со нас во однос на нивните околници (условно кажано) непријатели, Унгарци, Руси, Срби, и слично.

Речиси низ сите континенти народите се како мали островчиња, при што водата којашто ги заплиснува одоколу е потенцијалниот непријател кој никогаш не спие, туку со својата настојувачка плима незабележливо им грицка дел по дел од територијата, ги асимилира и ги прави идентични на себе. Во времето на Дедо Ное не остана ни еден остров.

Одвреме-навреме Господ допушта да настане општ потоп, за да ги спаси избраните. Требаше да се распадне СФРЈ, за да видиме дека како народ сме биле признаени само во одредени рамки, во рамките на федерацијата. Значи и тогаш нашето постоење било потпрено со рамковен договор.

Виртуелноста на нашиот идентитет е разбиена единствено од суровата фактографија за серијата етнички чистења вршени над нас, коишто историјата не може да ги заборави, напротив, ги памти со непогрешлива прецизност, и доколку не може да им најде место во официјалните (светски) статистики, таа ги полага во т. н. масовни гробници на совеста. Во овие јами има место за Пирин, за Егеј, за Косово, за сè што е насилно исфрлено од рамковните договори.

Самото наше постоење е всушност еден голем меморијален центар низ кој се тркалаат имињата на оние пред нас.

И позиција на слабост?

По дефиниција, ако Црквата не е независна од власта во една држава (со исклучок на византиската епоха), значи дека е искомпромитирана. Под услов да има држава. И под услов во неа да нема милје да ни се случи српското сценарио *'ѝрво ѝојови а ѝосле ѝојови'*...

Во Македонија, или во FYROM, којашто е *par excellence* земја во транзиција, над која десетина години виси заканата за граѓанска војна, чиешто име преживува макотрпна заложничка криза и на чијашто територија сè уште не се јасно измаркирани граничните линии со соседите, земја во којашто не се знае која од партиите е со левичарска, а која со десничарска ориентација, и во која 95% од населението без оглед на националната или идеолошката припадност е на работ од егзистенцијата, односно, во услови на општа криза на системот на вредности, шлаг на сè е расколот кој веќе две години тлее во нашето најнепосредно окружување. Милина.

За жал, ова не е Ирска, ниту Баскија. Единственото оружје што го благословува Православната Црква за војна со секаков вид непријатели е љубовта, и тоа во изобилие. И единствената мерка за нашата просветленост и достоинств да се наречеме **п р а в о с л а в н и**.

Во недостаток на ова, им оставаме на идните поколенија оптимални шанси да нагаѓаат во што е разликата помеѓу нашите меѓусебни (внатре-православни) војни од една и некогашните воени походи на крстоносците во име на христијанството од друга страна!

Не се знае што е полоша варијанта: дали кога современата еклисиологија под притисок на себична автопромоција заглавува во сомнителни тези со признакот на прелеста или пак кога сосема ќе се апстрахира во самодоволната емпиричност на солипсизмот. Освен бледи рефлексии на, како што вели Зизјулас, конфузна теологија, нема ни трага од светотроичната проземеност во љубовта. За ова е потребно сведоштво на светост низ живи и конкретни Личности.

Едно е сигурно: кога во една иста епархија едните ја заговараат сотириолошката исклучивост на другите (!) и мислат дека имаат лиценца врз Божјиот домострој на спасението значи дека искушението сериозно чукнало на вратата на Православието.

Како и да е, на моменталните бранувања околу Црквата не смееме да гледаме како на закана пред исчезнување, туку како на можност за конечно решение на кризата. Само доведувајќи се себеси во позиција на љубов кон непријателот, Му оставаме на Бога простор да дејствува.

Светиот Старец Силуан, канонизиран за светител од страна на Руската Православна Црква во 1989 година, вели: *'Господ го просветлува човекој со Светиој Дух. Без Светиој Дух ниту еден човек не може правилно да расудува. До слеѓувањето на Светиој Дух и Ајосиолиите не беа силни и мудри, така што Господ им велеше: 'До кога ќе ве ирџам?'* (Мат. 17, 17).

По неговите свети молитви, Господ нека ни се смилува, амин.

Ете што значи да се носат Исусовите рани - да се страда за вистината, за доброто, да се страда да без вина, да се страда како што страдаше Исус. Ете како се препознаваат вистинските христијани: во љубовта кон оние што не ги љубат нив и во страдањата без вина. / Свети

Јован Шангајски

ПОСВЕТЕНИ НА УСПЕХОТ

The Banker

Bank of the Year 2004 Macedonia

Еве уште една потврда
дека работиме добро
Тоа и овој пат ни го
признава стручниот свет
Да наздравиме, зашто ова е
наш заедички успех
Продолжуваме и натаму...

**Комерцијална
банка а.д. Скопје**

24 ЧАСА БАНКА

www.kb.com.mk